

Наказ, який потрібно виконати

Одразу після визволення в країні запанував невимовний хаос. Навіть багатії не могли придбати найпотрібнішого. У нас закінчився рис, тому мені треба було забрати той, що було куплено раніше. Тож я вирушив на північ від Сеула у Пекчон, що у провінції Хванхе, поруч з 38-ою паралеллю. По дорозі я отримав одкровення: «Перейди тридцять восьму паралель! Знайди на Півночі Божих людей».

Перетнувши тридцять восьму паралель, я попрямував до Пхеньяну. Минув лише місяць, як народився наш перший син. Я хвилювався за дружину, знаючи, що вона з нетерпінням чекає на мене. Однак у мене не було можливості повернутися додому, бо спершу я мав піти на північ. Божі вказівки — дуже серйозна річ, і їх слід виконувати без застережень і коливань. Я не взяв із собою нічого, окрім Біблії, яку читав десятки разів, роблячи дрібними літерами розміром із зернятка кунжуту нотатки між рядками.

Біженці вже простували на південь, намагаючись утекти від комуністичних порядків. Зокрема, заборона Комуністичною партією релігії призвела до того, що багато християн подалися на південь у пошуках свободи віросповідання. Комуністи затаврували релігію як опіум для народу й наполягали на тому, що ніхто не може її сповідувати. Таким було місце, куди я пішов за покликом Небес. Жоден місіонер не наважився б піти в таке місце, але я сам туди вирушив. Кількість біженців на південь постійно зростала, тому північна влада посилила охорону кордонів. Перетнути 38 паралель було непросто. Ідучи 50 кілометрів до кордону й потім прибувши в Пхеньян, я не запитував себе, чому мені треба йти цим важким шляхом.

Я прибув до Пхеньяну 6 червня. Християнство так глибоко пустило своє

коріння в цьому місті, що Пхеньян називали «Єрусалимом Сходу». Під час окупації японці кількома способами намагалися придушити християнство. Вони схиляли пхеньянців поклонятися синтоїстським святиням і навіть змушували їх кланятися в напрямку палацу в Токіо, де жив імператор. Після прибуття до Пхеньяна я почав проповідувати в домі На Чхве Сопа, який жив у районі Кьончанрі біля Західних воріт міста.

Я став піклуватися про дітей, які жили по сусідству. Розповідав їм дитячі історії, пов'язані з біблійними віршами. І хоч вони були дітьми, я розмовляв з ними ввічливою мовою, якою зазвичай звертаються до дорослих, і робив усе можливе, щоб подбати про них. Водночас я сподівався, що хтось прийде почути нове послання, яке я мав передати. Були дні, коли я щомиті спостерігав за воротами, сподіваючись, що хтось таки прийде. І незабаром почали прибувати люди щирої віри.

Я розмовляв з ними через цілу ніч, доносячи їм нове послання. Було неважливо, хто саме приходив: чи це була трирічна дитина, чи сліпа стара жінка зі згорбленою спиною. До всіх я ставився з любов'ю та повагою. Я вклонявся і служив їм, наче вони зійшли з небес. Навіть коли до мене приходили старенькі чоловіки й жінки, ми спілкувалися цілу ніч. Я ніколи не казав: «Ой, мені не подобається, коли приходять такі старі люди». Кожна людина цінна. Чоловік то чи жінка, молодий чи старий — усі мають однакову цінність.

Люди слухали розповіді 26-річного молодого чоловіка про Послання до Римлян і Книгу Одкровення. Те, що вони чули, відрізнялося від того, що їм доводилося чути раніше в інших місцях, тому поступово почали збиратися спрагли до істини люди. Один юнак приходив щодня, слухав мене, а потім ішов, не промовивши а ні слова. Його звали Кім Вон Піль, він став першим членом моєї духовної родини. Кім Вон Піль закінчив Пхеньянське педагогічне училище і працював учителем. По черзі ми ходили по воду, готували рис і їли разом, і в цьому процесі в нас склалися стосунки духовного вчителя та учня.

Коли я починав біблійні проповіді, то не міг зупинитися, і члени громади

виправдовувалися, мовляв, їм треба йти, оскільки в них є інші справи. Я проповідував з такою пристрасстю, що просто стікав потом. Іноді я робив перерву, заходив в окрему кімнату, знімав сорочку і викручував з неї піт. Так було не тільки влітку, але і взимку. Настільки палко я присвячував себе, щоб навчати інших.

На богослужіння всі одягалися в чистий білий одяг. Ми співали одні й ті самі гімни, десятки разів, знов і знов, що робило служіння дуже пристрасним. Усі були такі зворушені, що просто проливали сльози, тому нашу церкву стали називати «церквою плачу». Після служби члени громади свідчили про отриману благодать. Коли ми ділилися про це, нас наповнювала благодать, і було відчуття, немов наші тіла підносяться до небес.

Багато хто з прихожан мав духовний досвід. Хтось впадав у транс, дехто пророкував чи говорив іншими мовами, а хтось тлумачив. Іноді до нас приходили люди, які не належали до нашої церкви. Хтось із парафіян підходив до такої людини із заплученими очима і стукав її по плечу. І раптом ця людина починала слізно молитися, каючись. У такі моменти гарячий вогонь Святого Духа проходив через наше зібрання. Коли Святий Дух виконував свою роботу, люди зцілювалися від хронічних недуг, наче їх ніколи й не було. З'явилися чутки, що хтось з'їв трохи рису, який я не доїв, і вилікувався від хвороби шлунку. Люди почали говорити: «В цій церкві їжа лікує!», тому багато хто став чекати, поки я закінчу їсти, сподіваючись з'їсти хоч трохи рису, який залишився після мене.

Дедалі більше людей дізнавалося про всі ці духовні явища, і наша громада стала розширюватися. Незабаром стало приходити стільки вірян, що ми не могли зачинити дверей у церкві. Бабуся Чі Сон До та бабуся Ок Се Хьон прийшли до церкви, бо кожній з них наснився сон, у якому їм було сказано: «Молодий духовний учитель прибув з Півдня і зараз він біля Мансуде, тож іди зустрінься з ним». Їм ніхто не проповідував. Вони просто прийшли за адресою, яку їм дали уві сні. Жінки були дуже раді, що прийшли та побачили, я — та людина, про яку вони чули у своїх снах. Варто мені було поглянути на їхні обличчя, і я

розумів, чому вони прийшли. Коли я почав відповідати на їхні питання, навіть не спитавши їх ні про що, вони нетямили себе від радощів та здивування.

Я навчав слова Божого, розповідаючи про те, що пережив сам. Можливо, саме тому багато хто зміг отримати чіткі відповіді про те, чого раніше ніяк не могли зрозуміти. Почувши мою проповідь, деякі християни з великих церков міста на вернулися до нашої церкви. Був випадок, коли п'ятнадцять основних членів найвідомішої в Пхеньяні церкви Чантече усією громадою перейшли до нас. Такий випадок примусив членів ради старійшин тієї церкви виступити із сильним протестом проти нас.

Свекор пані Кім Ін Джу був відомим старійшиною в Пхеньяні. Будинок їхньої сім'ї стояв поруч із церквою, куди він ходив. Але молода жінка не відвідувала ту церкву, а натомість потайки приходила до нас. Щоб свекор не дізнався, що Кім Ін Джу пішла з дому, у дворі будинку вона видиралася на великий глиняний глек і перелазила через паркан. Огорожа була в кілька разів вища від звичайної людини, утім, не лякаючись цього, жінка долала перешкоду, попри те, що була вагітна. Зрештою, свекор став її жорстоко переслідувати. Дізнавшись про це, у дні, коли в мене сильно боліла душа, я посилав когось до пані Кім. Стоячи біля будинку, люди чули, як сильно бив її свекор. Від такого болю бідолашна проливала криваві сльози. Пізніше вона розповідала, мовляв, усвідомлення того, що наші члени стоять біля воріт і моляться за неї, полегшувало біль.

«Учителю, як ви дізналися, що мене били?» — запитала Кім Ін Джу мене згодом. «Коли наші члени стояли біля воріт, мені було набагато легше, і мій свекор відчував, що витрачає значно більше сил, щоб бити мене. Чому так відбувалося?»

Родичі били жінку і навіть прив'язували до стовпа, але їм так і не вдалося завадити цій сміливій вірянці відвідувати нашу церкву. Нарешті члени її родини прийшли до нас і почали бити мене. Вони порвали мій одяг, а моє обличчя набрякло від побоїв, та я не відбивався, оскільки

розумів, що це лише ускладнить ситуацію пані Кім.

Щораз більше людей із великих церков у Пхеньяні стало відвідувати наші служби, тому служителі цих церков через заздрість поскаржилися поліції. Для комуністів релігія була немов більмо на оці, тому вони шукали будь-який привід для її придушення. Skorиставшись цією нагодою, вони арештували мене. 11 серпня 1946 року мене запідозрили в тому, що я прибув з Півдня з метою шпигунства, та ув'язнили в ізоляторі Дедон. Мене безпідставно звинуватили, буцімто президент Південної Кореї Лі Син Ман послав мене, щоб захопити Північну Корею. Вони навіть залучили радянського слідчого, але так і не змогли довести, що я вчинив якийсь злочин. Нарешті через три місяці, визнавши невинним, вони відпустили мене, однак через тортури моє тіло було в жахливому стані. В ув'язненні я втратив стільки крові, що був на межі життя і смерті. Члени церкви, ризикуючи своїм життям заради мене і нічого не очікуючи натомість, забрали та виходили мене. Тільки-но я одужав, як знову став проповідувати. За рік наша громада значно зросла. Сталі церкви не давали нам спокою. Дедалі більше їхніх парафіян відвідували наші служби. Врешті-решт близько вісімдесяти священиків подали скарги до поліції. 22 лютого 1948 року комуністи знову мене заарештували, звинувативши в тому, що я був шпигуном Лі Син Мана й порушив громадський спокій. Мене вивели в кайданках, через три дні поголили голову й помістили в тюремну камеру. Я досі пам'ятаю свої відчуття, коли спостерігав, як на підлогу падає моє волосся, що віросло за час, коли я керував церквою. Також я добре пам'ятаю обличчя пана Лі, який мене стриг.

У в'язниці мене нескінченно били та вимагали зізнатися в усіх злочинах, однак я витримав. Навіть харкаючи кров'ю і перебуваючи за крок до смерті, я не дозволяв собі втрачати свідомість. Іноді біль був такий нестерпний, що я згинався удвоє. Я спіймав себе, що підсвідомо молюся: «Боже, спаси мене». Але наступної миті, зрозумівши це, я вже впевнено молився: «Боже, не турбуйся про мене. Мун Сон Мьон ще не помер. Я не дозволю собі померти таким жалюгідним чином». Я був правий. Ще не настав час мені помирати. У мене було ще багато завдань, які я мав виконати. У мене була місія. Я не настільки слабкий,

щоб підкоритися чомусь незначному, як тортури.

Щоразу, падаючи від катувань, я терпів, кажучи собі: «Мене б'ють заради корейського народу. Я проливаю сльози, беручи на себе біль нашого народу». Коли тортури були такими нестерпними, що я втрачав свідомість, я завжди чув голос Божий. У ті моменти, коли моє життя, здавалося, ось-ось закінчиться, Бог являвся мені. Дотепер у мене є кілька шрамів, які zostалися внаслідок тих тортур. Шматки плоті, вирвані з мого тіла, і втрачена кров відновилися, та пережитий біль залишається зі мною в цих шрамах. Я часто дивився на них і казав собі: «Оскільки я маю ці шрами, то повинен досягти успіху».

Третього квітня, на сороковий день мого ув'язнення, мав відбутися суд. Однак його відклали на чотири дні, і суд відбувся 7 квітня. Багато відомих священнослужителів Північної Кореї прийшли до зали суду і звинуватили мене у всіляких злочинах. Комуністична партія також зневажала мене, кажучи, що релігія є опіумом для людей. Члени нашої громади стояли осторонь і плакали від розпачу, ніби померла їхня дитина або чоловік. Проте я не пролив жодної сльози. Деякі мої послідовники ридали через мене з таким смутком, що звивалися від болю, тому я не відчував самотності, простуючи шляхом Небес. Я не почувався нещасним, тому і не плакав. Для мене це не було нещастям, тому я не відчував потреби в плачі. Виходячи з будівлі суду після винесення вироку, я підняв руки в кайданках і потис їх, вітаючи наших членів. Дзенькіт наручників пролунав для мене як дзвони. Того дня мене відвезли до Пхеньянської в'язниці.

Я не боявся життя у в'язниці. Для мене це було не вперше. Позаяк у кожній камері серед ув'язнених існувала ієрархія і я вмів добре здружитися з головним по камері. Досить було перекинутися кількома словами, і будь-який головний по камері швидко ставав моїм другом. Маючи серце, сповнене любові, можна відкрити будь-чиє серце.

У камері я зайняв найдаЛЬший куток, але після кількох днів головний по камері поставив мене на вищу посаду. Я хотів бути в маленькому кутку біля туалету, але він наполягав, щоб я перейшов на краще місце в

камері. Хоч я і відмовлявся, та він наполягав на своєму.

Подружившись з головним по камері, я уважно придивлявся до кожного, хто там був. Обличчя людини може все розповісти про неї. «О, твоє обличчя таке, тож ти маєш бути таким». «А в тебе обличчя таке, тож ти повинен мати таку рису». Ув'язнені були здивовані, дізнавшись, як багато я можу розповісти про них, просто дивлячись на їхні обличчя. Підсвідомо їм не подобалося, що хтось, кого вони бачать уперше, знає про них так багато, але вони погоджувалися, що я описав їх правильно.

Я зміг розкрити своє серце і поділитися ним з усіма, тому і в буцегарні мав друзів. Я подружився навіть із вбивцею. І хоч мене ув'язнили безпідставно, це стало для мене змістовним тренуванням. Будь-які випробування в цьому світі мають важливе значення.

У тюрмі навіть воші є друзями. У камері було надзвичайно холодно. По швах нашого тюремного одягу повзали воші. Коли ми складали їх разом, вони чіплялися одна до одної і ставали маленьким круглим клубком. Ми, як ті жуки-гнойовики катають гнойові кульки, катали ці клубки, а воші робили все можливе, щоб триматися разом. Воші мають таку природу, що хочуть залізти в щось, і вони пхали голови разом, а назовні стирчали тільки задні частини. У камері нам було дуже весело спостерігати за цим.

Ніхто не любить вошей чи бліх. Однак у в'язниці навіть воші та блохи стають важливими партнерами для розмови. У той момент, коли ви бачите клопа чи блоху, у вашій свідомості може спалахнути якесь розуміння, і важливо не залишити його без уваги. Ми ніколи не знаємо, коли і яким чином Бог звернеться до нас. Тому треба уважно ставитися навіть до таких речей, як клопи та блохи.